چشم‌انداز توافق سه‌جانبه

اسلام‌آباد، ریاض و آنکارا هم مسیرند؟

یادداشت

حسین آجورلو
تحلیلگر امنیت بین‌الملل
و عضو هیأت علمی دانشگاه
بین‌المللی علامه عسکری

ائتلاف‌سازی بویژه در حوزه دفاع مشترک یکی از ابزارهای اصلی بازیگران منطقه‌ای برای تقویت بازدارندگی و افزایش وزن ژئوپلتیکی خود در نظام بین‌الملل به شمار می‌رود. بر اساس مفاهیم نظری در موازنه تهدید استیون والت به عنوان ستون فقرات تحلیلی این یادداشت، دولت‌ها برای مقابله با تهدیدات مشترک به سمت ائتلاف‌سازی حرکت می‌کنند. اهمیت ائتلاف‌ها در تقویت بازدارندگی و موازنه‌سازی ازآن جهت است که بازیگران منطقه‌ای به‌تنهایی قادر به مقابله با تهدیدات پیش رو نیستند و با تجمیع توانمندی‌های خود، هزینه‌های تهاجم را برای رقبا افزایش می‌دهند و از بروز جنگ جلوگیری می‌کنند.

توافقنامه دفاع مشترک پاکستان، عربستان و ترکیه که در ۷ اوت ۲۰۲۶ با امضای میان عربستان سعودی، ترکیه و پاکستان شکل گرفته، در نگاه اول اقدامی راهبردی برای ایجاد یک ائتلاف در برابر تهدیدات منطقه‌ای به نظر می‌رسد. هر یک از این سه کشور، ظرفیت‌هایی در حوزه‌های نظامی، اقتصادی و دیپلماتیک دارند که می‌تواند به تقویت بازدارندگی جمعی کمک کند. ناظران و تحلیلگران بین‌المللی فراتر از بحث‌های حقوقی، قرائت‌های متفاوت و گاه متناقضی از این پیمان ارائه داده‌اند. برخی آن را بستر ایجاد ناتوی اسلامی می‌دانند که ممکن است با پیوستن ایران و مصر نیز گسترش یابد. برخی دیگر آن را یک ائتلاف سنی در برابر ائتلاف شیعی تحت رهبری ایران تلقی می‌کنند. عده‌ای آن را ائتلافی تحت حمایت مستقیم آمریکا و عده‌ای دیگر، ائتلافی موازی با آمریکا به‌دلیل عدم اطمینان کامل به حمایت واشنگتن از متحدانش ارزیابی می‌کنند. برخی تحلیلگران نیز این پیمان را ائتلافی موقت برای از بین بردن تهدیدات در تنگه هرمز و باب‌المندب می‌دانند. در سوی دیگر، برخی این پیمان را تلاش ترکیه و پاکستان برای کاهش تنش‌ها و جلوگیری از ادغام اسرائیل در اقدام علیه ایران تفسیر می‌کنند و برخی نیز با خوش‌بینی آن را ائتلافی علیه اسرائیل می‌دانند.

با این حال، تجارب تاریخی بخصوص در خاورمیانه نشان می‌دهند که موفقیت ائتلاف‌ها در تحقق اهدافی همچون بازدارندگی، منوط به رعایت الزامات مشخصی است. در غیاب این الزامات، ائتلاف‌ها به جای ابزاری کارآمد برای تأمین امنیت جمعی به نهادهایی ناقص، کوتاه‌مدت و نمادین بدل می‌شوند که توانایی ایجاد بازدارندگی مؤثر را از دست می‌دهند. برخی از تحلیلگران با تکیه بر همین الزامات با خوش‌بینی، این ائتلاف را موفقیتی برای عربستان در برابر رقبا ارزیابی می‌کنند و معتقدند که عربستان را به یک قدرت معادله‌ساز در آینده تبدیل خواهد کرد. در مقابل، گروهی دیگر با توجه به سابقه ائتلاف‌سازی‌های پرهزینه و بی‌نتیجه، این ائتلاف را از پیش شکست‌خورده می‌دانند. این یادداشت تلاش دارد با بررسی الزامات موفقیت ائتلاف‌ها و واکاوی کارآمدی این توافقنامه سه‌جانبه به‌عنوان مطالعه موردی به تحلیل این تفاهم بپردازد.

هم‌سطحی در اولویت‌بندی تهدیدات، اهداف و هزینه

درک تهدید مشترک با وزن هم‌سطح، یکی از الزامات موفقیت هر ائتلافی است. بر اساس مفهوم موازنه قوا، دولت‌ها بر اساس تهدیدات ائتلاف‌سازی می‌کنند و این تهدیدات تابع عواملی چون قدرت، مجاورت جغرافیایی و نیات تهاجمی هستند. ناتو در دوران جنگ سرد نمونه‌ای از این هم‌سطحی بود که اعضای آن اتحاد جماهیر شوروی را تهدید مشترک خود می‌دانستند. اما در توافقنامه همکاری سه‌جانبه، این هم‌سطحی با تردید روبه‌روست. عربستان، ایران را تهدیدی وجودی می‌بیند، در حالی که ترکیه آن را رقیبی قابل مدیریت می‌داند و پاکستان با توجه به همسایگی و اشتراکات فرهنگی به دنبال کاهش تنش است. گفتنی است، ترکیه و پاکستان به‌عنوان همسایه ایران، هزینه‌های سنگین‌تری را برای مشارکت در یک اقدام نظامی علیه ایران متقبل می‌شوند به همین خاطر به دلیل احتیاط ژئوپلتیکی و هزینه‌های مجاورت کمتر به سمت گسترش تنش با ایران می‌روند. با توجه به بحران‌های امنیتی داخلی و تنش با خارجی‌ها، این کشورها نمی‌توانند به این راحتی جبهه جدیدی را در مرزهای خود باز کنند. به همین دلیل، این تفاوت اولویت‌ها مانعی برای اقدام جمعی و هماهنگ علیه ایران یا اسرائیل ایجاد کرده است. از سوی دیگر همسویی اهداف راهبردی و هم‌سطحی در هزینه‌کرد مالی، نظامی و دیپلماتیک الزامی است. در توافقنامه سه‌جانبه، نابرابری میان تعهدات و توانمندی‌های اعضا یک ضعف است. عربستان با هزینه‌های تسلیحاتی و جنگ یمن و باب‌المندب، انتظار مشارکت متقابل از ترکیه و پاکستان دارد، درحالی که این دو کشور به‌ترتیب با بحران‌های داخلی، تنش با هند و تعهدات ناتو مواجه‌اند و توانایی هم‌ترازی با ریاض را در این هدف ندارند. پاکستان با نقش‌آفرینی به‌عنوان یک میانجیگر مؤثر و ترکیه با تأکید بر دیپلماسی نشان داده‌اند که به‌جای مشارکت در یک ائتلاف نظامی ضدایرانی به دنبال مدیریت تنش‌ها و کاهش درگیری‌ها در منطقه هستند. این تعارض، ریشه در تفاوت‌های ساختاری و اولویت‌های ملی دارد و می‌تواند منجر به نارضایتی و تضعیف ائتلاف شود.

سلسله‌مراتب رهبری و فرماندهی

یکی از الزامات موفقیت هر ائتلافی، وجود ساختار رهبری شفاف و موردپذیرش همه اعضاست. چنین رهبری باید در سطوح سیاسی، نظامی و عملیاتی دارای سلسله‌مراتب مشخصی باشد تا هماهنگی میدانی را ممکن سازد. فرماندهی ستاد مشترک نیز به‌عنوان بازوی اجرایی، نقش کلیدی در عملیاتی‌سازی تصمیمات دارد. با این حال در توافقنامه سه‌جانبه، دو ضعف اساسی این حوزه را تضعیف کرده است. اول، رقابت هویتی میان عربستان و ترکیه بر سر رهبری جهان اسلام که ریشه در تفاوت‌های تاریخی و مذهبی دارد و پاکستان نیز با وجود روابط نزدیک با ریاض، از وابستگی کامل به آن پرهیز کرده است. دوم، فقدان ساختار سازمانی منسجم بویژه در حوزه فرماندهی نظامی قابل مشاهده است. اگر رهبری و فرماندهی این ائتلاف با عربستان سعودی باشد، این کشور با توجه به تجربیات گذشته به دلیل ضعف در ستاد مشترک با سلسله‌مراتب نهادینه شده، مانورهای هماهنگ و مکانیسم‌های تصمیم‌گیری سریع از کیفیت و تجربه لازم برای پیشبرد اهداف نظامی برخوردار نبوده و همین امر ممکن است در آینده این پیمان را تحت تأثیر قرار دهد.

> تجربه تاریخی نشان می‌دهد ائتلاف‌هایی که در دوره‌های گذار نظم شکل گرفته‌اند، به‌دلیل تغییر محاسبات قدرت و منافع، با ضعف تطبیق روبه‌رو هستند. به نظر می‌رسد، توافقنامه سه‌جانبه نیز از این قاعده مستثنی نخواهد بود و تزلزل نظم بین‌الملل، یکی از مهم‌ترین موانع برای تداوم و کارآمدی آن محسوب می‌شود

چتر حمایتی قدرت بزرگ قابل اطمینان

تداوم و کارآمدی ائتلاف‌های منطقه‌ای به چتر حمایتی قدرت‌های بزرگ برای تأمین منابع مالی، اطلاعات راهبردی و پشتیبانی لجستیکی وابسته است. توافقنامه سه‌جانبه با ضعف‌هایی روبه‌روست؛ حمایت آمریکا عمدتاً به مهار ایران محدود می‌شود و برای دیگر درگیری‌ها چتر حمایتی مطمئنی ندارد. سیاست تنوع بخشی به روابط خارجی (هجینگ) اعضا و حفظ روابط با رقبای آمریکا نیز مانع همگرایی است. رویکرد مسئولیت‌پذیری محدود واشنگتن و تغییر اهداف آن، اعتماد متحدان را کاهش داده است. آمریکا تنها زمانی حمایت می‌کند که ائتلاف با نظم مطلوبش، ازجمله مهار ایران و تقویت جایگاه اسرائیل، همسو باشد؛ بنابراین حمایت مشروط، توافق را شکننده و کارآمدی آن را تردیدآمیز می‌کند.

انعطاف‌پذیری راهبردی

ائتلاف‌های موفق باید توانایی تطبیق با شرایط جدید و تغییر اولویت‌های راهبردی را داشته باشند و از محافظه‌کاری در تصمیم‌گیری پرهیز کنند. انعطاف‌پذیری به ائتلاف‌ها امکان می‌دهد تا در محیط‌های متغیر بین‌المللی، همچنان کارآمد باقی بمانند. با این حال، به نظر می‌رسد، نظم بین‌الملل در دهه اخیر وارد یک دوره گذار شده است. فروپاشی نظم تک‌قطبی، ظهور قدرت‌های نوظهور بویژه چین، افول نسبی هژمونی آمریکا و تشدید رقابت‌های ژئوپلتیکی میان قدرت‌های بزرگ، فضایی از ابهام و عدم‌قطعیت را در نظام بین‌الملل ایجاد کرده است. این فضا هرگونه ائتلاف‌سازی منطقه‌ای را با ضعف مواجه می‌سازد. در چنین شرایطی کشورها نسبت به تعهدات ائتلافی خود مردد و به‌طور مداوم در حال بازنگری در اولویت‌های راهبردی خود بر اساس تحولات متغیر بین‌المللی هستند. تجربه تاریخی نشان می‌دهد ائتلاف‌هایی که در دوره‌های گذار نظم شکل گرفته‌اند، به‌دلیل تغییر محاسبات قدرت و منافع، با ضعف تطبیق روبه‌رو هستند. به نظر می‌رسد، توافقنامه سه‌جانبه نیز از این قاعده مستثنی نخواهد بود و تزلزل نظم بین‌الملل، یکی از مهم‌ترین موانع برای تداوم و کارآمدی آن محسوب می‌شود.

تهدید عوامل فراساختاری بر سر توافقنامه سه‌جانبه

علاوه بر ضعف‌های ساختاری در الزامات، چند عامل فراساختاری نیز این توافقنامه امنیتی را تهدید می‌کند که مهم‌ترین آنها عبارتند از:

قدرت دفاعی و امنیتی ایران: ایران با برخورداری از توانمندی‌های موشکی بالستیک، پهپادهای پیشرفته، متحدان در سراسر منطقه شامل حزب‌الله در لبنان، انصارالله در یمن و گروه‌های مقاومت در عراق و همچنین تجربه جنگ‌های متقارن و نامتقارن به خصوص در دو جنگ اخیر، یک بازیگر قدرتمند منطقه‌ای محسوب می‌شود. ایران توانایی هدف‌گیری تأسیسات حیاتی کشورهای عضو ائتلاف را دارد و با استفاده از متحدان خود می‌تواند میدان نبرد را به خارج از مرزهای خود منتقل کند.

حضور نظامی مستقیم آمریکا در منطقه با راهبردها و تاکتیک‌های متفاوت: آمریکا با بهره‌گیری از پایگاه‌های نظامی خود در منطقه به‌طور مستقیم در معادلات امنیتی حضور دارد. واشنگتن که خود درگیر تقابل فرسایشی با ایران است، ممکن است از هرگونه ائتلاف منطقه‌ای که بتواند به‌طور مستقل عمل کند، استقبال نکند و ترجیح دهد که ائتلاف‌ها تحت نظارت و هدایت مستقیم آمریکا شکل گیرند.

بازیگران کوچک مؤثر منطقه‌ای: کشورهایی مانند عراق، اردن، قطر، عمان، کویت و امارات متحده عربی، هر یک رویکردها و اثرگذاری متفاوتی در قبال ایران و اسرائیل دارند. این تفاوت باعث می‌شود توافقنامه نتواند به یک اجماع و پشتوانه‌سازی منطقه‌ای در اهداف تعیین‌کننده دست یابد.

امور داخلی کشورهای عضو: تغییرپذیری اولویت‌های ملی و تأثیر تحولات داخلی، یکی دیگر از عوامل تهدیدکننده است. هر یک از اعضای توافقنامه سه‌جانبه ممکن است با تغییر دولت یا بحران‌های داخلی، اولویت‌های خود را تغییر دهند و تعهدات ائتلافی را نادیده بگیرند. افکار عمومی نیز بویژه در ترکیه و پاکستان که روابط اقتصادی و فرهنگی با ایران دارند، می‌تواند مانعی برای مشارکت علیه ایران در زمان احتمالی ایجاد کند.

نقش مخرب اسرائیل در هرگونه ائتلاف‌سازی منطقه‌ای: اسرائیل به‌عنوان یک بازیگر منطقه‌ای با حمایت ویژه آمریکا همواره به دنبال جلوگیری از شکل‌گیری ائتلاف‌هایی است که در آن نقشی نداشته باشد. تجربه تاریخی نشان می‌دهد که اسرائیل با استفاده از ابزارهای اطلاعاتی، دیپلماتیک و حتی نظامی تلاش کرده ائتلاف‌های منطقه‌ای را که با منافع آن همخوانی ندارند، تضعیف کند.

تجربه تاریخی ناموفق عربستان در ائتلاف‌سازی: ریاض با وجود تلاش‌های مکرر برای اجماع‌سازی با محوریت خود، تجربه موفقی در ایجاد ائتلاف‌های بادوام نداشته است. طرح ناتوی عربی که با هدف مقابله با نفوذ ایران مطرح شد، به نتیجه نرسید. ائتلاف‌های متعدد علیه انصارالله در یمن که با رهبری عربستان شکل گرفت، با وجود حمایت نظامی و اطلاعاتی آمریکا، نتوانست به اهداف خود دست یابد.

توافقنامه سه‌جانبه را می‌توان ائتلافی با هدف بازدارندگی روانی و هماهنگی سیاسی ارزیابی کرد که بر اساس شواهد و تجربیات تاریخی به نظر می‌رسد، در عمل به اتحاد نظامی کارآمد تبدیل نخواهد شد. شکاف میان الزامات موفقیت و ضعف‌های این پیمان، خوش‌بینی به آینده آن را دشوار ساخته است. تجربه دهه‌ها ائتلاف‌سازی ناموفق در منطقه نشان می‌دهد که کارآمدی این ائتلاف‌ها به همگرایی منافع و ادراک مشترک از تهدید وابسته است و صرفاً پیمان‌های کتبی یا تبلیغات سیاسی-رسانه‌ای، تضمین‌کننده موفقیت آنها نیست. توصیه این است که اگرچه این توافقنامه باید موردتوجه سیاست‌گذاران سیاسی، امنیتی و دفاعی کشور قرار گیرد و هوشمندی در برابر رویکردهای ضدایرانی آن حفظ شود اما با درک شکنندگی این ائتلاف می‌توان با دیپلماسی فعال، جهت‌گیری آن را به سمت همکاری در موضوعات مشترک منطقه‌ای بویژه مقابله با سیاست‌های توسعه‌طلبانه اسرائیل سوق داد. ایران در کنار تقویت و تمرکز بر روابط دوجانبه با هر یک از این اعضا با ارائه ابتکاراتی چون پیمان عدم تعرض، همکاری اسلامی و بهره‌گیری از ظرفیت میانجی‌های منطقه‌ای، می‌تواند با احیای آرمان وحدت اسلامی، جایگاه خود را به‌عنوان بازیگر ثبات‌زا تثبیت کند و اعضا را به جای تقابل به همکاری با خود ترغیب نماید.

فراخوان شرکت در مناقصه عمومی یک مرحله‌ای با ارزیابی کیفی

(شماره ۱۴۰۵/۱۶)

شرکت مدیریت شبکه برق ایران در نظر دارد موضوع مناقصه ذیل را از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت به‌شماره ثبت ستاد ۲۰۰۵۰۰۱۰۷۰۰۰۰۰۱۴ به‌فروشنده ذیصلاح واگذار نماید:

الف- شرح مختصر موضوع مناقصه: خرید تجهیزات یدکی حوزه WAN و CORE شبکه مخابرات اختصاصی دیسپاچینگ ملی

ب- دستگاه مناقصه‌گزار: شرکت مدیریت شبکه برق ایران به نشانی: تهران- خیابان ولیعصر- بالاتر از میدان ونک- خیابان یاسمی- شرکت مدیریت شبکه برق ایران.

ج- مدت تحویل: ۶ ماه تقویمی خورشیدی از زمان مبادله قرارداد

د- متقاضیانی که آمادگی شرکت در مناقصه را دارند و دارای گواهینامه معتبر صلاحیت شورای عالی انفورماتیک کشور در رسته سخت افزار با حداقل رتبه ۴ باشند، می‌توانند اسناد مناقصه را از ساعت ۰۸:۰۰ صبح تاریخ درج آگهی نوبت اول لغایت ساعت ۱۶:۱۵ روز سه‌شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۰۳ از طریق سامانه ستاد به آدرس: WWW.SETADIRAN.IR دریافت و با توجه به مندرجات اسناد مناقصه مدارک لازم را شامل پاکت "ارزیابی کیفی" و همچنین پاکت‌های "الف"، "ب" و "ج" تهیه و به‌صورت فایل‌های PDF تا ساعت ۱۰:۵۵ روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۸ در سامانه فوق درج نمایند.

ز- پیشنهادهای واصله رأس ساعت ۱۱:۰۰ روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۸ در کمیسیون مناقصه به نشانی: تهران- خیابان ولیعصر- بالاتر از میدان ونک- خیابان رشید یاسمی- جنب بیمارستان خاتم الانبیاء- شرکت مدیریت شبکه برق ایران گشایش خواهد شد.

ح- سپرده تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار مطابق اسناد مناقصه معادل مبلغ ۶۰،۳۶۵،۴۹۶،۰۰۰ ریال (شصت میلیارد و سیصد و شصت و پنج میلیون و چهارصد و نود و شش هزار) ریال می‌باشد و پیشنهاددهنده موظف به تحویل اصل سند تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار تا ساعت ۱۰:۵۵ روز چهارشنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۱۸ در قالب پاکت لاک و مهر شده به نشانی تهران- خیابان ولیعصر- بالاتر از میدان ونک- خیابان رشید یاسمی- جنب بیمارستان خاتم الانبیاء- شرکت مدیریت شبکه برق ایران - ساختمان مدیریت- اتاق ۲۲۷ می باشند. لازم به تاکید است به پیشنهادهای فاقد سپرده، سپرده‌های مخدوش، سپرده‌های کمتر از میزان مقرر، چک شخصی، چک تضمین بانکی و نظایرآن ترتیب اثر داده نخواهد شد.

ط- به پیشنهادهای فاقد امضا، مشروط، مخدوش و پیشنهاداتی که خارج از سامانه فوق واصل شود، مطلقاً ترتیب اثر داده نخواهد شد.

ی- کلیه پیشنهادات ارائه شده می‌بایست دارای ۳ ماه اعتبار باشند.

ک- سایر اطلاعات و جزئیات مربوطه در اسناد مناقصه موجود می‌باشد.

ل- جهت کسب اطلاعات بیشتر با شماره تلفن ۸۵۱۶۲۳۷۰ یا ۸۵۱۶۲۳۷۸-۰۲۱ تماس و یا به وب‌سایت‌های (۱- http://igmc.ir، ۲- http://iets.mporg.ir و ۳- WWW.tavanir.org.ir) مراجعه فرمایید. ضمناً تلفکس شماره ۸۸۶۴۴۷۸۶-۰۲۱ جهت ارائه نظرات و پیشنهادات می‌باشد.

بدیهی است کلیه فرآیند برگزاری مناقصه الکترونیکی از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (ستاد) به آدرس WWW.SETADIRAN.IR انجام می پذیرد و به پیشنهادهای خارج از سامانه ستاد هیچ گونه ترتیب اثر داده نخواهد شد.

شناسه: ۲۲۵۱۷۵۸ میم الف:۱۶۰۱

آگهی مناقصه عمومی یک مرحله‌ای

گروه صنعتی بارز

با شناسه ملی ۱۰۱۰۰۹۷۷۹۸۳ و شماره ثبت ۵۲۶۵۳ در نظر دارد جهت پروژه تجهیز و توسعه ناوگان پشتیبانی خط تولید کارخانه بارز کرمان نیازمند تأمین یک دستگاه جرثقیل ۱۵تن برند اطلس برو شاسی کامیون بنز ۲۶۳۰ باری به‌منظور بهره‌برداری در عملیات پشتیبانی و خط تولید کارخانه بارز کرمان دارد. (خودرو کامیون بنز ۲۶۳۰ توسط گروه صنعتی بارز تأمین می‌گردد)

لذا از کلیه تأمین‌کنندگان و سازندگان واجد شرایط تقاضا می‌شود جهت شرکت در مناقصه عمومی یک مرحله‌ای پاکت‌های "الف" (تضامین)، "ب" (اسناد فنی)، "ج" (پیشنهاد قیمت) را به‌صورت جداگانه حداکثر تا تاریخ ۱۴۰۵/۰۶/۰۴ ارائه نمایند.

۱. مدت اعتبار پیشنهادات ۳۰ روز از تاریخ بازگشایی پاکت‌ها می‌باشد.

۲. مبلغ سپرده شرکت در مناقصه به‌صورت ضمانت‌نامه بانکی و به مبلغ ۱۵،۰۰۰،۰۰۰،۰۰۰ ریال می‌باشد.

- ضمانت‌نامه بانکی در وجه گروه صنعتی بارز (شناسه ملی ۱۰۱۰۰۹۷۷۹۸۳)

- شماره حساب واریز مبلغ سپرده شرکت در مناقصه شماره حساب IR۲۲۰۱۲۰۰۲۰۰۰۰۰۰۳۲۰۴۶۶۷۱۴۶

- چک صیادی ثبت شده در وجه گروه صنعتی بارز به‌همراه کپی ثبت چک و گواهی امضای محضری صاحبان امضا

۳. دریافت اسناد (فنی و عمومی) شرکت در مناقصه: از طریق مراجعه به وب‌سایت گروه صنعتی بارز به آدرس: www.barez.org (قسمت مزایده و مناقصات)

۴. دستگاه مناقصه‌گزار در رد یا قبول هریک از پیشنهادات مختار است و هیچ‌گونه اعتراضی از سوی شرکت‌کنندگان در مناقصه وارد نمی‌باشد.

۵. آدرس تحویل پاکت‌ها: تهران، سهروردی شمالی خیابان هویزه غربی، شماره ۱۰۱ ساختمان شماره ۲ گروه صنعتی بارز واحد حراست می‌باشد.

۶. درصورت عدم ارائه تضامین و مدارک پاکت پیشنهاد قیمت "ج" بازگشایی نشده و ابطال می‌گردد.

۷. درصورت وجود هرگونه ابهام یا سؤال با شماره تماس ۰۹۱۹۷۵۷۵۹۰۸ آقای مهندس حسین نژاد تماس حاصل بفرمایید.

بارز

مناقصه خرید و تحویل شیشه های دوجداره پروژه پدیدار

رویا ساختمان آریا

گروه توسعه ساختمان تدبیر

شرکت رویا ساختمان آریا (سهامی خاص) در نظر دارد خرید و تحویل (در محل کارگاه پروژه پدیدار) شیشه های دوجداره پروژه پدیدار را با شرایط و مشخصات مندرج در اسناد مناقصه، به اشخاص حقوقی ذیصلاح (کارخانه ها و واحدهای تولیدی دارای پروانه (مجوز) تولید شیشه و گواهی استاندارد) واگذار نماید، لذا از اشخاص حقوقی واجد شرایط که با در اختیار داشتن امکانات فنی و مالی، توانایی انجام موضوع مناقصه را دارا می باشند، دعوت می نماید جهت کسب اطلاعات بیشتر و خرید اسناد مناقصه از تاریخ ۱۴۰۵/۰۵/۲۶ لغایت ۱۴۰۵/۰۶/۰۴ (به غیر از پنج شنبه ها و ایام تعطیل) از ساعت ۸:۰۰ الی ۱۶:۰۰ به دفتر مرکزی شرکت به نشانی: تهران، میدان ونک، خیابان برزیل شرقی، خیابان شمس لاهیجانی، بن بست ۱۲، پلاک۷، طبقه اول، شماره تلفن: ۸۴۳۴۸ (داخلی ۳۱۴) مراجعه و یا تماس حاصل نمایند.

- محل تحویل شیشه ها با ابعاد نهایی: محل طبقه همکف پروژه واقع در تهران، بلوار نلسون ماندلا، نبش خیابان پدیدار می باشد.
- تضمین شرکت در مناقصه به مبلغ ۶،۰۰۰،۰۰۰،۰۰۰ ریال بوده که بصورت ضمانت نامه بانکی، چک تضمین شده بانکی و یا واریز به شماره حساب شرکت رویا ساختمان آریا میسر می باشد.
- پیش پرداخت ۷۰ درصد مبلغ پیشنهادی می باشد.
- سایر شرایط در اسناد مناقصه بطور کامل درج شده است.
- آخرین مهلت تحویل پاکات پیشنهادی، ساعت ۱۵:۰۰ روز شنبه مورخ ۱۴۰۵/۰۶/۰۷ می باشد.
- این شرکت در رد یا قبول یک یا کلیه پیشنهادات مختار است.
- هزینه چاپ آگهی به عهده برنده مناقصه می باشد.

www.arc.co.ir www.tcdgroup.ir

ایران ورزشی
سازمان آگهی‌های ایران ورزشی
۱۸۷۷